

Az őszi vakációban költözünk! Már csak egy hét, néhány nap, és a gyermekotthon lakói új szobáikban térhetnek nyugovóra, ébredhetnek fel, és az új családi házak konyháiban készíthetik elő a közös étkezéseket , társasjátékozhatnak, beszélgethetnek a közös terekben, belakhatják a tágas előtereket is, ücsöröghetnek a padokon a házak előtt-mögött, biztonságban érezhetik magukat a kovácsoltvaskapuk védelmében, de azon kilépve – a faluban – is változatlanul. Talán csak ekkor, mikor már lezajlott a költözés, fogjuk fel ténylegesen, hogy ezek a hirtelen felépült házak a mi otthonaink.

Büszkeséggel és mérhetetlen hálával olvastuk, néztük, hallgattuk az egyre másra előbukkanó, rövidebb-hosszabb, tárgyilagosabb-személyesebb sajtóhíreket, -beszámolókat az elmúlt hónapban, közben pedig egyre inkább próbáltuk elhinni: mindez megtörtént, nem álmodtuk. Mégis egy álom vált valóra.

Kezdetben rémálom volt, ijesztő, fel akartunk ébredni belőle, mégis hiába dörzsöltük a szemünket, és csipkedtük magunkat. De aztán csipkedték magukat mások is, és álomszép történetté kerekedett

a gyermekotthonunk, a gyermekeink megmentésének útja.

Arra ébredni egy napon, hogy mindössze 16 hónapunk van megterveztetni, engedélyeztetni és megépíteni két óriási házat, majd arról értesülni, hogy ehhez 250 000 euró önrészt is elő kell teremtenünk, vagy hetekkel az év vége előtt megtudni, hogy csak óriási kölcsönnel valósíthatjuk meg a projektünket, olyan akadályoknak bizonyultak, melyekhez vajmi kevésnek éreztük minden elköteleződésünket és lelkesedésünket. Az idő szűk volt, erőnk kevés, és kegyetlenül kínozott bennünket is a fenyegető csőd gondolata, az, hogy be kell zárunk az otthonunkat, és máshová viszik el a gyermekeinket, akiknek testi és lelki fejlődéséért mi vállaltunk felelősséget. Nem láttunk más kiutat mi sem, mint leborulni Jézus előtt, és kiáltani neki: Uram, most cselekedj csodát! – Hogyne tenne meg az ember is mindent, ha a gyermekeiről van szó. Megtapasztalhattuk, hogy Isten még inkább odaállt az ő gyermekei mellé szerető gondoskodással, irgalmas és bőkezű volt, megmutatta csodálatra és örömkönnyekekre indító kegyelmét újra meg újra, lépésről lépésre vezetve és kísérve minket.

Közel egy hónap telt el az ünnepélyes felavatás óta, de még elevenen él bennünk az a vasárnap, vagy mondhatnánk azt is, hogy még mindig az ünnepben, vagy helyesebben: az ünnepből élünk. Az igazi ünnep olyan, hogy feltölt, még akkor is, ha fáradtsággal jár mindent összehangolni, méríteni lehet az emlékéből erőt, lendületet a sodró hétköznapihoz. Amikor valami igazán fontos történik velünk, nem mindig tudunk róla beszélni, nehéz összegezni, még ha mondunk is ezt-azt, egy kis időre, egy kis távolságra van szükség, hogy leülepedjenek bennünk az események, megtalálják helyüket a szívünkben a mélyen szántó gondolatok, érzések. Az események forgatagában föl sem fogtuk igazán, mi történik, csak kapkodtuk a fejünket.

 Most megállunk, és meghajtjuk a fejünket....

 hálaival az Úr Istennek, aki mindeddig velünk volt, és ígérete szerint velünk is marad.

 köszönettel gondolva Főtiszteletű Kató Béla Püspök Úrra és az EREK Igazgatótanácsára, amiért a legkétségbeejtőbb pillanatokban jelentős anyagi segítséget nyújtottak, emellett bölcs tanácsokkal

irányt is mutattak.

 köszönetet mondva Seres Dénes parlamenti képviselő úrnak és a Szilágy megyei RMDSZ-nek, amiért annyiszor segített a bürokrácia útvesztőiben kiigazodni.

 külön megköszönve Nagy Évának, a Vállásügyi Államtitkár Tanácsosának érdekeink képviselését – innen érkezett az első nagyobb támogatás, amely felkeltette a reményt és lendületet adott.

 köszönetet mondva a Magyar Kormány Nemzetpolitikai Államtitkárságának hathatós támogatásáért a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt-n keresztül.

 köszönettel gondolva a Szilágy Megyei Tanfelügyelőségre, az ő koordinálásukkal a szilágysági iskolákban példaértékű gyűjtés zajlott, hasonlóan Kolozs megyei intézmények is kivették részüket a gyűjtésben.

 külön megköszönve az erdélyi és királyhágómelléki gyülekezetek adományait

 köszönettel sorolva magunkban támogatóinkat: Váralmás község Polgármesteri hivatala, Marosán Csaba, Maneszes Márton, Molnár Judit, Puck Bábszínház, Romániai Magyar Pedagógusok Szövetsége, Suhanc Néptáncgyűttes, Zilahy Czipser, Terbete Néptáncsoport, Erdélyi Hagyományok Háza, Bonyha és az Erdélyi Nőszövetség, Presbiteri Szövetség, a Kolozsvári Állami Magyar Színház művészei, erdélyi és szabadkai festőművészek, Bibza Gábor esperes, a Bánffyújvári líceum amatőr színjátszóköre, Cabana Feeling, Kre-Spa, Hotel Relax, Teleki Oktatási Központ, Orgona Panzió, Sapientia Egyetem, Elenor Ruhaszalon, Yess zenekar, Delia panzió, Master Truck, Tinichigeria Kft, JZ Utilityconst Kft, Tom Procom Kft, Steel and Wood Kft, Blender Wood Kft, Kertimag Románia, Asociatia Dreptul la Viata Huedin, Asociatia Impreuna-i vom face fericitati, Szilágy megyei baptista gyülekezetek, Orgován Tamás, Jankó Zoltán, Marosi Károly és még sorolhatnám.

 köszönettel tekintve az Anyaország felé: Páty, Paks, Pasarét, Tolnai Református Egyházmegye, Dunamelléki Református Egyházkerület, **Gödöllői Török Ignác Gimnázium**, Partium Keresztyén Egyetem, Sárospataki Református Hittudományi Egyetem is összefogtak értünk.

 köszönettel gondolva több határon túlra is: a kárpátaljai Viskre, a svájci Paul Graberre, a németországi Premnitzre és a Rathenowi Bruno Burgel iskolára, Steffen Ebnerre, a hollandiai Stichting Oost Europa, Baptistengemente de Bron Almelo, Petra Kerk támogatására.

 köszönetet mondva a munkálatok megvalósulásáért Nagy Attila tervezőnek, Adrian Jorjnak, a Goodwill Consulting pályázati tanácsadójának, a fővállalkozó Illyes Profinconser Kft-nek, Hodász

Gábornak, a munkálatok felügyelőjének.

 hálaival idézve fel még sok-sok nevet, akik lépten-nyomon eszünkbe jutnak, mert kisebb-nagyobb mértékben hozzájárultak ehhez a sikertörténethez.

 visszatérve hálaimában újra meg újra a mi Szerető Atyánkhoz, akitől ajándékba kaptuk az új otthonainkat, a folytatás lehetőségét, hogy harminc év után is hivatásunkat tovább végezhetjük, hogy árva és sérült gyermekek újabb és újabb nemzedéke találhasson itt menedéket és gyógyulást, növekedést és felépülést.

 Köszönettel gondolunk azokra is, akik ezután szeretnének támogatni bennünket, hogy még otthonosabbá váljanak az új otthonaink, és hogy azok a hiányok, amelyekkel újonnan szembesültünk vagy még csak ezután fogunk, szintén pótolhatók legyenek (pl. aktuálisan: kapuautomatika, kamerarendszer, melegház).

Képek az új épületekről:
[Zsobok családtípusú gyermekotthon](#)

